

Sygn. akt III AUa 534/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Pietkun (spr.)

Sędziowie: SSA Irena Różańska-Dorosz

SSA Barbara Staśkiewicz

Protokolant: Marcin Guzik

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2017 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku **T. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.**

o ustalenie ustawodawstwa właściwego

na skutek apelacji T. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 stycznia 2017 r. sygn. akt V U 1490/16

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu wyrokiem z dnia 18.01.2017 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy T. B. od decyzji strony pozwanej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 21.06.2016 r. w przedmiocie ustalenia właściwego ustawodawstwa i zasądził od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca T. B. prowadzi na terenie Polski działalność gospodarczą od 03.11.2010 r. i z tego tytułu podlegał ubezpieczeniom społecznym. Działalność tę okresowo zawieszał.

Decyzją z dnia 13 lutego 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. potwierdził, że od 1.05.2013 r. ustawodawstwem właściwym dla wnioskodawcy T. B. jest w zakresie ubezpieczeń społecznych ustawodawstwo polskie w związku z zatrudnieniem w przedsiębiorstwie (...) s.r.o. (...) na podstawie umowy o pracę z dnia 01 maja 2013 r. Wyrokiem z dnia 11 marca 2015r. sygn. akt VU1411/14 Sąd Okręgowy w Opolu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie wnioskodawcy od przedmiotowej decyzji i zasądził od wnioskodawcy na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 2.400zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W dniu 01.05.2015 r. wnioskodawca zawarł umowę o pracę ze słowackim pracodawcą, firmą (...) S.R.O. z siedzibą w C. (...), Słowacja.

W umowie tej strony ustaliły, że będzie wykonywał pracę promotora usług i produktów świadczonych przez pracodawcę albo klientów pracodawcy na terenie Republiki Słowackiej, w wymiarze 10 godzin miesięcznie, za którą otrzymywać będzie wynagrodzenie w wysokości 40 EURO. Umowa ta została zawarta na czas nieokreślony, z trzymiesięcznym okresem próbnym .

Z tytułu tej umowy wnioskodawca został zgłoszony do słowackiego systemu ubezpieczenia społecznego przez pracodawcę.

W dniu 15.07.2015 r. T. B. złożył do ZUS Oddział (...) wniosek o ustalenie tymczasowego ustawodawstwa w związku z wykonywaniem działalności na własny rachunek w Polsce i podjęciem pracy najemnej w Słowacji.

W dniu 07.10.2015 r. wnioskodawca, wyjaśnił na żądanie organu rentowego, iż w firmie (...) s.r.o. pozostawał w zatrudnieniu od dnia 01.05.2013 r. do dnia 15.12.2014 r. Natomiast dnia 01.05.2015 r. zawarł nową umowę o pracę z firmą (...) s.r.o. W załączeniu przesyłał kopię umowy o pracę oraz potwierdzenia przelewów wykonanych przez (...) s.r.o. tytułem wynagrodzenia za pracę z: 18.06.2015 r. w kwocie 143,88 zł, 20.07.2015 r. w kwocie 142,02 zł, 18.08.2015 r. w kwocie 144,71 zł, 18.09.2015 r. w kwocie 145,71 zł

Dnia 14.10.2015 r. ZUS Oddział w O. zwrócił się do słowackiej instytucji ubezpieczeniowej – S. P. B. o informacje dotyczące faktycznego wykonywania pracy przez wnioskodawcę oraz pomocy w określeniu czy praca ta nie miała charakteru pracy marginalnej.

W piśmie z dnia 17.03.2016 r. słowacka instytucja ubezpieczeniowa wskazała, że z kontroli przeprowadzonej w firmie (...) S.R.O. z siedzibą w C. wynika, że wnioskodawca wykonywał pracę w wymiarze 10 godzin miesięcznie i z tego tytułu uzyskiwał wynagrodzenie w wysokości 40 euro, co zdaniem słowackiej instytucji ubezpieczeniowej wskazuje, że praca ta nosi cechy pracy marginalnej.

W dniu 12.04.2016 r. ZUS Oddział w O. wydał decyzję tymczasową, w której określił (tymczasowo), że właściwym ustawodawstwem dla wnioskodawcy od 04.05.2015 r. jest ustawodawstwo polskie z uwagi na to, że prowadzi w Polsce działalność na własny rachunek, a praca najemna wnioskodawcy wykonywana od 4.05.2015 r. do 13.01.2016 r. w Słowacji ma charakter marginalny.

Decyzja ta została doręczona wnioskodawcy i słowackiej instytucji ubezpieczeniowej w dniu 18.04.2016 r. Instytucja ta nie zgłosiła sprzeciwu do powyższej decyzji tymczasowej.

Zaskarżoną decyzją z dnia z 21.06.2016 r. ZUS O. w O. stwierdził, że ustawodawstwem właściwym dla T. B. w zakresie ubezpieczeń społecznych jest ustawodawstwo polskie w związku z zatrudnieniem w przedsiębiorstwie mającym siedzibę na terenie Słowacji, firmie (...) S.R.O. z siedzibą w C. (...) w okresie od 4.05.2015 r. do 13.01.2016 r. i prowadzeniem działalności gospodarczej w Polsce.

Przy tak poczynionych ustaleniach Sąd Okręgowy przyjął, że odwołanie jest niezasadne.

Zgodnie z art. 13 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29.04.2004 r. w sprawie koordynacji systemów zaopatrzenia społecznego (Dz. U. UE.L.2004, nr 166, poz. 1) osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną lub, jeżeli wykonuje taką pracę w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określone mu zgodnie z przepisami ust. 1.

Natomiast art. 14 ust. 5b Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16.09.2009 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (Dz. Urz. UE nr L.09.284/1 ze zmianami) dodany z dniem 28.06.2012 r. wyklucza jako tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym pracę o charakterze marginalnym .

Tryb postępowania między instytucjami ubezpieczeniowymi reguluje przepis art. 16 ust. powołanego Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16.09.2009 r.

Sąd Okręgowy uznał, że organ rentowy właściwie zastosował art. 14 ust. 5b cyt. Rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009 z dnia 16.09.2009 r. Niezasadny jest zarzut niewłaściwego zastosowania art. 3 ust. 2 Rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009 (jak wywodził wnioskodawca) w związku z przyjęciem, iż to wnioskodawca był zobowiązany oprócz informacji i załączonej do niej umowy o pracę, przedstawić także dokumenty i dowody świadczące o przebywaniu i wykonywaniu pracy na terenie Słowacji.

Nie można więc przyjmować, że obowiązek ubezpieczonego w tej sytuacji dotyczy tylko przesłania informacji o podjęciu zatrudnienia w innym państwie członkowskim i załączenia stosownej umowy o pracę. Organ rentowy przeprowadził określoną art. 16 ust. 4 Rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009 przepisem procedurę konsultacji, tj. zwrócił się do słowackiej instytucji ubezpieczeniowej o informacje dotyczące faktycznego wykonywania pracy przez wnioskodawcę oraz pomocy w określeniu czy praca ta nie miała charakteru pracy marginalnej. W piśmie z dnia 17.03.2015 r. słowacka instytucja ubezpieczeniowa wskazała, że z kontroli przeprowadzonej w firmie (...) S.R.O. z siedzibą w C. wynika, że wnioskodawca wykonywał pracę w wymiarze 10 godzin miesięcznie i z tego tytułu uzyskiwał wynagrodzenie w wysokości 40 euro, co zdaniem słowackiej instytucji ubezpieczeniowej wskazuje, że praca ta nosi cechy pracy marginalnej, ale ostateczna opinia na temat tego należy do państwa członkowskiego miejsca zamieszkania.

Należy zaznaczyć, że ZUS nie kwestionował też przedstawionych przez wnioskodawcę dowodów odnośnie podjęcia zatrudnienia w ramach umowy o pracę ze słowackim pracodawcą i w konsekwencji nie zarzucał wskazanej umowie pozorności ani fikcyjności oświadczeń woli złożonych przez strony. Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miało więc tylko ustalenie, czy najemna praca wnioskodawcy świadczona przez niego na terenie Słowacji miała charakter pracy marginalnej.

Brak jest co prawda definicji legalnej „pracy marginalnej” w rozumieniu przepisu art. 14 ust. 5b Rozporządzenia wykonawczego bo przepis ten, ani żaden inny przepis powołanego rozporządzenia takiej definicji nie zawiera. W tym zakresie ma jednak znaczenie w procesie wykładni stanowisko Komisji Europejskiej z daty wejścia w życie tego przepisu, które jest wskazane w „Praktycznym poradniku: Ustawodawstwo mające zastosowanie do pracowników w Unii Europejskiej (UE)” z listopada 2012, nr 27/45.

Wskazano w nim, że praca o charakterze marginalnym to praca, która jest stała, ale ma niewielkie znaczenie pod względem czasu i zysku ekonomicznego.

Należy wskazać, że wnioskodawca nie ujawnił przed organem rentowym ani przed Sądem w postępowaniu odwoławczym wysokości przychodów z prowadzonej działalności w roku 2015 r., w szczególności nie załączył deklaracji PIT za 2015 r. z zadeklarowanym przychodem z pozarolniczej działalności. W związku z tym dla celów porównawczych Sąd przyjął w niniejszej sprawie kwotę równą 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek w 2015 r.

Taka sytuacja w ocenie Sądu świadczy, iż wnioskodawca zawarł umowę o pracę ze słowackim pracodawcą jedynie dla uzyskania korzystnych warunków opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, w tym zwolnienia z obowiązku opłacania składek z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej na terenie Polski. Taka praktyka nie może zasługiwać na akceptację w świetle unormowań wskazanych w przepisach rozporządzeń Parlamentu Europejskiego nr 883/2004 i 987/2009.

Zauważyć należy też, iż słowacka instytucja nie sprzeciwiła się tymczasowemu ustaleniu ustawodawstwa polskiego w zakreślonym terminie, mimo otrzymania stosownej decyzji, nie zajęła też odmiennego stanowiska. W takiej

sytuacji stanowisko słowackiej instytucji jest wiążące dla organu rentowego. Skoro instytucje dwóch państw uzgodniły zastosowanie ustawodawstwa polskiego, to Sąd powszechny takim uzgodnieniem jest w zasadzie związany, zwłaszcza iż marginalność pracy wykonywanej na Słowacji została przez organ rentowy w postępowaniu sądowym wykazana, a w ocenie Sądu praca na Słowacji z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego, wiedzy powszechnej była dla wnioskodawcy ekonomicznie nieopłacalna i nie miała znaczenia dla jego dochodów.

Stan faktyczny w sprawie był bezsporny i wynikał ze wskazanych dokumentów opisanych w stanie faktycznym w tym umowie o pracę.

Wysokość wynagrodzenia wynikała z umowy o pracę, a wysokość dochodów z działalności gospodarczej Sąd przyjął na kwotę minimalnego przychodu stosowanego do ustalenia składek, bowiem wnioskodawca odmówił przedłożenia dokumentów księgowych.

Mając powyższe na uwadze Sąd na zasadzie cyt. przepisów oraz art. 477¹⁴§ 1 k.p.c. orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach uzasadniają przepisy art. 98, 99 i 108 § 2 k.p.c oraz § 20 i 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) – stosownie do daty wniesienia odwołania. W szczególności sprawa dotyczy podleganiu ubezpieczeniu społecznemu w Polsce z tytułu działalności gospodarczej. Nie jest więc sprawą o świadczenie z ubezpieczenia społecznego i koszty zastępstwa należy liczyć od wysokości należnych składek za okres jednego roku. Wartość przedmiotu sporu została ustalona na kwotę 8.812,61 zł. W takiej sytuacji minimalne koszty zastępstwa procesowego wynoszą kwotę 2.400 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 16 ust. 4 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, poprzez jego niezastosowanie i niezwrócenie się do słowackiej instytucji ubezpieczeniowej co do wyjaśnienia wątpliwości dotyczących charakteru zatrudnienia wnioskodawcy jako pracy marginalnej,

art. 5 powołanego rozporządzenia poprzez poczynienie ustaleń w sprzeczności z zebrany materiał dowodowy , w tym wskazującym na rzeczywiste wykonywanie pracy przez wnioskodawcę na Słowacji,

art. 14 § 5 lit b w/w rozporządzenia poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie , że wykonywana na terytorium Słowacji praca miała charakter marginalny,

nadto naruszenie przepisów procesowych , a to art. 233 kpc poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia całego materiału dowodowego i poprzestaniu wyłącznie na informacji ze słowackiej instytucji ubezpieczeniowej,

art. 477⁽¹¹⁾§ 2 kpc w zw. z art. 379 pkt 5 kpc polegający na niewezwaniu do udziału w sprawie słowackiego pracodawcy M. s.r.o. w C. , co pozbawiło go możliwości obrony i zdaniem skarżącego skutkuje nieważnością postępowania .

Skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania, ustalenie że w spornym okresie podlega ubezpieczeniom społecznym według słowackiego ustawodawstwa, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenia od strony pozwanej kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył.

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Wnioskodawca wystąpił do organu rentowego w dniu 15.07.2015 r. z wnioskiem o ustalenie właściwego tymczasowego ustawodawstwa w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym wobec prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w Polsce i zawarcia kolejnej umowy o pracę terenie Słowacji z dnia 1.05.2015 r. z M. s.r.o. w C.. Kwestia jednoczesnego istnienia i wykonywania dwóch tytułów ubezpieczenia społecznego na terenie dwóch różnych krajów członkowskich w wariantcie dotyczącym pracy najemnej i prowadzenia działalności na własny rachunek uregulowana

jest w przepisie art. 13 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 29 kwietnia 2004 r. nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 2004/166/1). W okolicznościach sprawy wobec powyższego połączenia tytułów ubezpieczenia społecznego znajduje zastosowanie zasada z art. 13 ust. 3 w/w rozporządzenia wskazująca na podleganie ubezpieczeniu społecznemu w państwie w którym wykonywana jest praca najemna.

Tylko w takim wypadku nie budzącym wątpliwości organ rentowy może wydać decyzję tymczasową stosując procedurę opisana w przepisie art. 16 ust. 1 w zw. z art. 14 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L2009/284/1).

Z okoliczności sprawy wynika, iż organ rentowy powziął wątpliwość co do rzeczywistego charakteru wykonywania zatrudnienia i jego wymiaru (10 godz. Miesięcznie z wynagrodzeniem 40 euro), w kontekście pracy marginalnej, z tego względu pismem z dnia 14.10.2015 r. zwrócił się do słowackiej instytucji ubezpieczeniowej o informacje dotyczące owego zatrudnienia i jego oceny w kierunku pracy marginalnej. W odpowiedzi, w świetle niewadliwych ustaleń Sądu Okręgowego, (...) w B. w piśmie z dnia 17.03.2016 r. jednoznacznie wskazała, że zatrudnienie wnioskodawcy odpowiada pracy marginalnej w rozumieniu art. 14 ust. 5b Rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009.

Takie stanowisko słowackiej instytucji ubezpieczeniowej wyklucza podleganie ubezpieczeniom społecznym na Słowacji. W trybie art. 16 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009 zostało zakwestionowane podleganie wnioskodawcy ubezpieczeniom według ustawodawstwa słowackiego.

W tych okolicznościach polski organ rentowy, wydał tymczasową decyzję z dnia 12.04.2016 r. określając jako właściwe dla wnioskodawcy tymczasowo polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Organ rentowy po wyczerpaniu trybu postępowania przewidzianego w powołanych przepisach, tj. w art. 16 w zw. z art. 14 w/w rozporządzenia wykonawczego miał podstawy do wydania zaskarżonej decyzji z dnia 21.06.2016 r., która w ocenie Sądu Apelacyjnego, jest zgodna z prawem. Słowacka instytucja ubezpieczeniowa nie zgłosiła sprzeciwu od doręczonej jej, decyzji organu rentowego.

W tej sytuacji w braku sporu pomiędzy instytucjami co do podlegania wnioskodawcy polskiemu ustawodawstwu, nie było podstaw do uwzględnienia odwołania (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2016 r. sygn. akt III UK 61/15).

Apelacja wnioskodawcy skupia się na okolicznościach, które nie są przedmiotem kognicji sądu. Przede wszystkim skarżący nie zauważa, że dla oceny przedmiotowej sytuacji – zastosowania właściwego ustawodawstwa, decydujące jest zastosowanie opisanej procedury wyłącznie pomiędzy instytucjami ubezpieczeniowymi obu państw członkowskich. W razie wątpliwości polskiej instytucji, co do istnienia rzeczywistego tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym na Słowacji, uruchomiono opisany tryb porozumienia, ale tylko pomiędzy instytucjami ubezpieczeniowymi. W tym przypadku decydujące jest stanowisko Słowackiej instytucji, kwestionujące realny charakter zatrudnienia wnioskodawcy i oceniające go jako pracę marginalną.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6.06.2013 r. sygn. II UK 333/12 przyjął, że „nie jest dopuszczalna ocena stosunku prawnego stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim przez instytucję miejsca zamieszkania osoby wnoszącej o ustalenie właściwego ustawodawstwa. Stwierdzenia spełnienia warunków ubezpieczenia społecznego w systemie prawnym państwa wykonywania pracy podlegającym koordynacji na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/04 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji... dokonują organy właściwe do stosowania tego prawa.

Bezprzedmiotowa i niedopuszczalna jest więc samodzielna ocena Sądu Okręgowego w kierunku kwalifikowania pracy wnioskodawcy na terenie Słowacji jako marginalnej, decydujące w tym zakresie jest stanowisko instytucji słowackiej wyrażone w piśmie z dnia 17.03.2016 r.

Wnioskodawca formułuje w apelacji chybiony całkowicie zarzut, jakoby organ rentowy, czy sąd pierwszej instancji ocenili jego zatrudnienie na Słowacji jako marginalne, pomijając że jest to niedopuszczalne, a takiej kwalifikacji dokonała Słowacka instytucja ubezpieczeniowa. Registracyjny list FO jest tylko dowodem zgłoszenia wnioskodawcy do ubezpieczeń społecznych na Słowacji, a nie zastępuje decyzji o podleganiu tym ubezpieczeniom w tym systemie. Tak podniesiony zarzut apelacji jest całkowicie bezprzedmiotowy.

Sąd Ubezpieczeń Społecznych rozpoznaje odwołanie od określonej decyzji organu rentowego, przedmiot sporu ogranicza się do orzeczenia pozytywnie lub negatywnie o podleganiu ubezpieczeniom w polskim organie rentowym. Stronami postępowania są więc wnioskodawca i ZUS O/O.. W zakresie oceny podlegania wnioskodawcy polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych i opisanej wyżej procedury postępowania między wyłącznie instytucjami ubezpieczeniowymi bezprzedmiotowy jest w sprawie udział pracodawcy słowackiego. W ocenie Sądu Apelacyjnego pracodawca słowacki nie jest zainteresowanym w sporze między organem rentowym a wnioskodawcą w zakresie ustalenia właściwego ustawodawstwa. Decyduje o tym wykluczenie, w świetle powyższych wywodów, możliwości oceny i badania ważności umowy o pracę zawartej z pracodawcą działającym na terytorium innego państwa członkowskiego. Podstawą określenia w zaskarżonej decyzji właściwego ustawodawstwa jest wyłącznie podjęcie przez organ rentowy trybu postępowania i wyjaśnienia w drodze porozumienia, zgodnie z art. 16 ust. 4 powołanego rozporządzenia wykonawczego, między instytucjami ubezpieczeniowymi obu państw członkowskich. W tym trybie decydujące jest stanowisko instytucji ubezpieczeniowej kraju w którym wnioskodawca nie ma miejsca zamieszkania, a wykonywane było zatrudnienie, właściwa instytucja ubezpieczeniowa ocenia więc czy przedmiotowe zatrudnienie stanowi tytułu w kierunku ubezpieczenia społecznego, w tym wypadku na terytorium Słowacji. Podleganie wnioskodawcy polskiemu ustawodawstwu, nie czyni, zdaniem Sądu Apelacyjnego, legitymowanym do udziału w procesie słowackiego pracodawcy.

Z tych motywów pracodawcy słowackiemu nie przysługuje w sprawie status zainteresowanego w rozumieniu przepisu art. 477¹¹ § 2 kpc, a tym samym chybiony jest zarzut apelacji ukierunkowany na nieważność postępowania w sprawie w rozumieniu art. 379 pkt 5 kpc.

Przedmiotem oceny w świetle powyższego nie może być ocena ważności tytułu ubezpieczenia społecznego realizowanego na terenie innego kraju członkowskiego i innego niż miejsce zamieszkania wnioskodawcy. Równie więc chybiony jest zarzut ukierunkowany na ustalenie podlegania wnioskodawcy słowackiemu ubezpieczeniu społecznemu, która to okoliczność wykracza poza zakres kognicji sądu i właściwości polskiego organu rentowego. Całkowicie bezzasadne są w świetle powyższego, przytoczone zarzuty naruszenia prawa procesowego, jako również mijające się z istotą sporu.

Wskazać należy, że zarzuty apelacji całkowicie mijają się z przedmiotem niniejszego procesu. Sąd polski nie jest uprawniony do stosowania prawa krajowego obowiązującego w innym państwie członkowskim i oceny w świetle tamtejszych przepisów stosunku pracy wnioskodawcy.

Ten stan braku pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa, wymagał aby organ rentowy wyczerpał tryb postępowania z art. 16 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego. Wobec istnienia wątpliwości co do istnienia tytułu ubezpieczenia społecznego na Słowacji, wymagane było zwrócenie się do instytucji tego państwa członkowskiego, celem ustalenia właściwego ustawodawstwa w drodze porozumienia. Ten tryb postępowania w świetle powyższego, został wyczerpany, a słowacka instytucja ubezpieczeniowa nie zakwestionowała dokonanego wyboru polskiego systemu ubezpieczenia społecznego w zaskarżonej decyzji.

Z tych motywów zarzuty podniesione w apelacji, głównie sprowadzające się do zaprzeczenia oceny Sądu Okręgowego i pomijające całkowicie obowiązujący w tym zakresie tryb postępowania, w żadnej mierze nie podważają zaskarżonego wyroku.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 385 kpc.

SSA Irena Różańska-Dorosz SSA Maria Pietkun SSA Barbara Staśkiewicz

R.S